

gældende, men Udvalget finder Anledning til at pege paa Vanskeligheden ved at fastsætte, hvor store Taksterne bør være. Vanskelighederne kommer frem paa Grund af de forskellige Regnskabsprinciper, som de tre Institutioner følger, navnlig med Hensyn til Generalomkostninger (Administration, Renter og Afskrivninger). Ydermere bemærkes, at det i sig selv er vanskeligt at fordele Generalomkostningerne rigtigt paa den enkelte Slags Prøver, en Vanskelighed der forøges ved de betydelige Variationer i det aarlige Antal af den enkelte Slags Prøver, og Variationerne i det indbyrdes Forhold mellem de forskellige Slags Prøver, hvorved Fordelingsnormen i Virkeligheden bliver ganske svævende. En yderligere Vanskelighed kommer frem derved, at den ene Institution kan betragte en bestemt Art af Undersøgelser eller Prøver som en Slags „Bibeskæftigelse“, der ikke behøver at belastes med Generalomkostninger — der i det væsentlige kan betragtes som dækkede af Institutionens Hovedvirksomhed — medens en anden Institution, for hvilken de paagældende Undersøgelser og Prøver er et mere naturligt eller normalt Led i Institutionens hele Arbejde, er nødt til at tage Hensyn til Dækning af Generalomkostninger.

Iøvrigt kompliceres hele Takstspørgsmaalet derved, at alle Institutionerne er og maa være baseret paa Tilskud, hvilket ganske forrykker Billedet.

Paa Grund af de ovennævnte Vanskeligheder ved Takstfastsættelsen — der bevirker, at de allerede fastsatte Takster ikke kan tages som Udgangspunkt ved Bedømmelse af Spørgsmaalet om, hvilken Institution, der er „billigst“, og som derfor fortrinsvis bør have Adgang til at udføre den paagældende Slags Prøver — vil det være en naturlig Opgave for Raadet med Hensyntagen til de enkelte Prøveanstalters hidtidige Virkeomraade at forsøge at drage visse Grænser mellem Institutionernes Virkeomhed ud fra Overvejelser angaaende, hvad der under Hensyn til vedkommende Institutions Formaal m. m. naturligt maa siges at tilkomme den.

Udvalget er opmærksomt paa, at en eventuel ændret Fordeling af visse Opgaver regnskabsmæssigt set i adskillige Tilfælde muligvis kun vil resultere i en Forskydning i Institutionernes Regnskabsunderskud, saaledes at den Institution, hvortil visse Opgaver henlægges, faar sit Underskud formindsket, medens den Institution, hvis Omraade beskæres, faar sit Underskud forøget, saaledes at en saadan ændret Fordeling i Realiteten er uden større Betydning for det samlede Resultat, men Udvalget mener, at det er principielt rigtigt, at Opgaverne saa vidt muligt fordeles mellem Institutionerne i Overensstemmelse med de Formaal, til hvis Opfyldelse Institutionerne er oprettede, og at det ved forskellige Lejligheder vil kunne faa afgørende Betydning, at det regnskabsmæssige Billede af en Institutions Drift ikke er paavirket af, at Institutionen, paa Grund af Konkurrence fra anden Side, ikke har faaet alle de Opgaver, som falder ind under Institutionens naturlige Omraade.

Det andet Punkt som Udvalget sluttelig skal omtale, er det tidligere i anden Forbindelse berørte Spørgsmaal om Muligheden af, at der fra Statsprøveanstaltens Side ydes de paagældende Kunder større Vejledning, end Tilfældet hidtil har været.

Under Udvalgets Drøftelser har man været inde paa Spørgsmaalet om Statsprøveanstaltens regnskabsmæssige Resultater, idet man har rejst det Spørgsmaal, om det maatte være muligt at nedbringe Anstaltens Underskud. Udvalget er her af den Opfattelse, at ihvorvel det naturligvis vilde være ønskeligt, om Statsprøveanstalten kunde drives uden Underskud, er dette Spørgsmaal ikke af afgørende Betydning, for saa vidt som det maa anses for en naturlig Opgave for Staten med rimelig Bekostning for Statskassen at opretholde en saadan Institution. Men det er ikke udelukket, at den samfundsnyttige Værdi af Statsprøveanstaltens Arbejde kan forøges derved, at Statsprøveanstalten i højere Grad end Tilfældet har været, yder praktisk Vejledning ved Udførelse af Undersøgelser og Prøver for det private Erhvervsliv eller offentlige Institutioner, der maatte